

FREIDA McFADDEN

ΠΟΤΕ ΜΗ ΛΕΣ ΨΕΜΑΤΑ!

Μετάφραση: Κίκα Κραμβουσάνου

διόπτρα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αντριέν

Όλοι λένε ψέματα.

Πριν από μερικά χρόνια είχε διεξαχθεί ένα ψυχολογικό πείραμα προκειμένου να προσδιοριστεί η συχνότητα εμφάνισης ψευδολογίας και γενικότερα ανέντιμης συμπεριφοράς. Το πείραμα στρεφόταν γύρω από έναν χαλασμένο αυτόματο πωλητή.

Οι μετέχοντες στο πείραμα είχαν ενημερωθεί για τη δυσλειτουργία του μηχανήματος. Βάζοντας ένα δολάριο, το ελαττωματικό μηχάνημα θα έβγαζε μια σοκολάτα και στη συνέχεια θα τους επέστρεφε το δολάριό τους. Τα άτομα που χρησιμοποίησαν τον εν λόγω αυτόματο πωλητή διαπίστωσαν ότι αυτό ήταν πέρα για πέρα αληθές. Έβγαλαν μία, δύο, τρεις, μέχρι και τέσσερις σοκολάτες, παίρνοντας πίσω τα χρήματά τους κάθε φορά.

Μια επιγραφή αναρτημένη πάνω στον αυτόματο πωλητή έγραφε: «Για να αναφέρετε τυχόν δυσλειτουργίες σε αυτό το μηχάνημα, παρακαλούμε καλέστε το τάδε νούμερο». Δεν το γνώριζαν, αλλά το νούμερο ανήκε σε έναν από τους ερευνητές της μελέτης.

Μαντέψτε πόσοι απ' αυτούς τηλεφώνησαν για να αναφέρουν τη βλάβη.

Κανένας.

Ακριβώς. Ούτε ένας από τους δεκάδες ανθρώπους που

συμμετείχαν σε αυτό το πείραμα δεν είχε την εντιμότητα να τηλεφωνήσει και να αναφέρει τη δυσλειτουργία του μηχανήματος. Καθένας από αυτούς πήρε την τζάμπα σοκολάτα του και πήγε στη δουλειά του.

Όπως προείπα, όλοι λένε ψέματα.

Υπάρχουν πολλά εύκολα αναγνωρίσιμα σημάδια που δείχνουν ότι κάποιος ψεύδεται, ιδίως αν πρόκειται για αδέξιο ψεύτη. Ως πιστοποιημένη ψυχίατρος, είμαι απολύτως εξοικειωμένη με αυτά τα σημάδια. Μου είναι πανεύκολο να τα εντοπίσω:

Οι ψεύτες κινούνται νευρικά.

Αλλάζει ο τόνος της φωνής τους ή ο τρόπος έκφρασής τους.

Οι ψεύτες προσκομίζουν πάρα πολλές πληροφορίες, πλατειάζοντας ακατάσχετα με λεπτομέρειες, προκειμένου να πείσουν τον εαυτό τους ή τους άλλους για όσα λένε.

Έχουν κατασκευαστεί μηχανήματα για να αναγνωρίζουν και να εντοπίζουν αυτά τα μοτίβα. Εντούτοις, ακόμα και ο καλύτερος ανιχνευτής ψεύδους παρουσιάζει ποσοστό σφάλματος είκοσι πέντε τοις εκατό. Εγώ είμαι μακράν πιο εύστοχη και ακριβής από αυτό.

Αν ακούσετε τις ηχογραφήσεις των συνομιλιών μου με τους ασθενείς μου, τα ψέματα δεν είναι τόσο ευδιάκριτα, μιας και στην κασέτα χάνονται οι σημαντικές οπτικές ενδείξεις. Το πώς οι ασθενείς που ψεύδονται αποφεύγουν την οπτική επαφή, για παράδειγμα, ή ότι καλύπτουν το στόμα ή τα μάτια τους. Αλλά αν είστε ασθενής μου και κάθεστε στο γραφείο μου και μου μιλάτε, θα είμαι σε θέση να παρακολουθώ τις εκφράσεις και τις χειρονομίες σας και να ακούω τα σκαμπανεβάσματα της φωνής σας.

Και θα ξέρω την αλήθεια. Πάντα ξέρω την αλήθεια.

Μη μου πείτε ψέματα ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Τρίσια

Τώρα

Έχουμε χαθεί σε βαθμό απελπισίας αλλά ο άντρας μου δεν πρόκειται να το παραδεχτεί.

Δεν θα έλεγα ότι με παραξενεύει αυτή του η στάση. Είμαστε έξι μήνες παντρεμένοι –νιόπαντροι ακόμα, δηλαδή– και κατά το ενενήντα τοις εκατό του κοινού μας χρόνου είναι ο τέλειος σύζυγος. Γνωρίζει τα πιο ρομαντικά εστιατόρια της πόλης, εξακολουθεί να μου προσφέρει λουλούδια και, όταν με ρωτάει πώς ήταν η μέρα μου, ακούει πραγματικά την απάντησή μου και έπειτα κάνει όλες τις σωστές ερωτήσεις.

Όμως στο υπόλοιπο δέκα τοις εκατό είναι τόσο ισχυρογνώμων που μου 'ρχεται να τον πνίξω.

«Έχασες τη στροφή για τη Σίνταρ Λέιν», του λέω. «Την περάσαμε. Πρέπει να ήταν καμιά πεντακοσαριά μέτρα πριν».

«Όχι». Μια φλέβα έχει πρηστεί τρομακτικά στον λαιμό του Ίθαν. «Είναι πιο κάτω. Δεν την περάσαμε».

Ξεφυσάω αγανακτισμένη και σφίγγω στο χέρι μου τις γραπτές οδηγίες για το σπίτι στο Γουέστσεστερ, μια ευγενική χορηγία της μεσίτριάς μας της Τζούντι. Ναι, έχουμε GPS. Αλλά το σήμα του χάθηκε πριν από δέκα λεπτά. Τώρα το μόνο που

έχουμε για να πορευτούμε είναι αυτές οι γραπτές οδηγίες. Λες και ζούμε στη Λίθινη Εποχή.

Βλέπετε ο Ίθαν ήθελε κάτι απόκεντρο κι απόμερο. Να που η επιθυμία του γίνεται πραγματικότητα.

Το χειρότερο απ' όλα είναι ότι χιονίζει. Ξεκίνησε πριν από μερικές ώρες, όταν φεύγαμε από το Μανχάταν. Εκείνη την ώρα, ήταν μικρές, χαριτωμένες, λευκές νιφάδες που εξατμίζονταν μόλις έρχονταν σε επαφή με το έδαφος. Εδώ και μία ώρα, οι νιφάδες έχουν τετραπλασιαστεί σε μέγεθος. Δεν τις λες και τόσο χαριτωμένες πια.

Και τώρα που έχουμε βγει από τον αυτοκινητόδρομο, το έχει στρώσει για τα καλά στον έρημο, στενό δρόμο, και γλιστράει. Ο Ίθαν δεν οδηγεί κανένα 4X4. Η BMW του έχει πανέμορφα δερμάτινα καθίσματα ραμμένα στο χέρι, αλλά έχει κίνηση μόνο στους μπροστινούς τροχούς. Ούτε είναι κανέναν εξπέρ στην οδήγηση στο χιόνι. Αν γλιστρήσουμε, πιθανότατα δεν θα ξέρει καν αν πρέπει να στρίψει το τιμόνι προς την πλευρά της ολίσθησης ή προς την αντίθετη κατεύθυνση. (Προς την ολίσθηση, σωστά;)

Λες και διάβασε τη σκέψη μου, η BMW γλιστράει σ' ένα κομμάτι λασπωμένου πάγου. Τα δάχτυλα του Ίθαν γίνονται κάτασπρα έτσι όπως σφίγγουν το τιμόνι. Ισιώνει και σταθεροποιεί το αυτοκίνητο, αλλά η καρδιά μου πάει να σπάσει. Το χιόνι έχει αρχίσει να χειροτερεύει άσχημα. Ο Ίθαν σταματάει στην άκρη του δρόμου και απλώνει το χέρι του προς το μέρος μου.

«Για φέρε να δω αυτές τις οδηγίες».

Παραδίδω υπάκουα το ελαφρώς τσαλακωμένο χαρτί. Μακάρι να με είχε αφήσει να οδηγήσω. Ο Ίθαν δεν θα παραδεχόταν ποτέ ότι είμαι καλύτερη οδηγός από αυτόν. «Νομίζω ότι την περάσαμε τη στροφή, Ίθαν».

Σκύβει και κοιτάζει το χαρτί με τις οδηγίες. Μετά μισοκλείνει

τα μάτια και κοιτάζει έξω απ' το παρμπρίζ. Ακόμα και με τους υαλοκαθαριστήρες στη μέγιστη ταχύτητα και τα φώτα πορείας αναμμένα, η ορατότητα είναι τραγική. Τώρα που ο ήλιος έχει πέσει, βλέπουμε το πολύ δυο τρία μέτρα μπροστά μας. Αποκειί και πέρα το μόνο που υπάρχει είναι απόλυτη λευκότητα. «Όχι, ξέρω πού πάμε».

«Είσαι σίγουρος;»

Αντί να απαντήσει στην ερώτησή μου, μου πετάει τσαντισμένα: «Έπρεπε να είχες κοιτάξει τον καιρό πριν πάρουμε τους δρόμους».

«Μήπως να επιστρέψαμε;» Πιέζω τα χέρια μου ανάμεσα στα γόνατά μου. «Μπορούμε να δούμε άλλη φορά το σπίτι». Όπως, για παράδειγμα, όταν δεν θα λυσομανάει χιονοθύελλα έξω απ' τ' αυτοκίνητο.

Ο άντρας μου γυρίζει απότομα το κεφάλι του και με κοιτάζει σαν να φοβάται ότι μου 'χει στρίψει. «Τρίσια, οδηγούμε εδώ και δύο ώρες για να φτάσουμε εδώ που φτάσαμε. Και τώρα που απέχουμε το πολύ δέκα λεπτά από τον προορισμό μας, θες να κάνουμε τα πίσω-μπρος και να γυρίσουμε σπίτι;»

Αυτό είναι ακόμα ένα πράγμα που έχω μάθει για τον Ίθαν αυτούς τους έξι μήνες, από τότε που παντρευτήκαμε. Άπαξ και βάλει στο μυαλό του να κάνει κάτι, δεν παραιτείται μέχρι να το κάνει. Θεωρητικά, αυτό θα έπρεπε να το βλέπω ως κάτι καλό. Δεν θα μου άρεσε αν παντρευόμουν κάποιον που θα άφηνε ένα σωρό μισοτελειωμένα πρότζεκτ μες στο σπίτι.

Ακόμα τον μαθαίνω τον Ίθαν. Όλες μου οι φίλες με κατσάδιασαν ότι τον παντρεύτηκα πολύ γρήγορα. Γνωριστήκαμε σε μια καφετέρια – σκόνταψα κι έχυσα τον καφέ μου ακριβώς δίπλα από το τραπέζι που καθόταν, κι εκείνος επέμενε να με κεράσει άλλον καφέ.

Ήταν κλασική περίπτωση έρωτα με την πρώτη ματιά. Τον είδα και αμέσως ερωτεύτηκα τα ξανθά του μαλλιά, με τις

διάσπαρτες, πιο ανοιχτόξανθες τούφες. Τα γαλανά του μάτια είχαν το χρώμα του καθαρού ουρανού και πλαισιώνονταν από ανοιχτόχρωμες βλεφαρίδες. Και η αιχμηρή ρωμαϊκή του μύτη τον έσωζε από το να είναι γλυκερά όμορφος. Μόλις δε μου χαμογέλασε, δάγκωσα τη λαμαρίνα για τα καλά. Περάσαμε τις επόμενες έξι ώρες μαζί πίνοντας καφέ και αργότερα, το ίδιο βράδυ, με έβγαλε για δείπνο. Εκείνη τη νύχτα χώρισα με το αγόρι που έβγαινα για περισσότερο από έναν χρόνο, λέγοντάς του απολογητικά ότι είχα μόλις γνωρίσει τον άντρα που επρόκειτο να παντρευτώ.

Εννέα μήνες αργότερα, ο Ρωμαίος μου από την καφετέρια και εγώ παντρευτήκαμε. Και έξι μήνες μετά από αυτό, μετακομίζουμε στα προάστια. Ολόκληρη η σχέση μας έχει παιχτεί στο fast forward.

Αλλά, μέχρι στιγμής, δεν έχω μετανιώσει για τίποτα. Όσο περισσότερο γνωρίζω τον Ίθαν, τόσο περισσότερο τον ερωτεύομαι. Και αυτός το ίδιο αισθάνεται για μένα. Είναι πραγματικά υπέροχο να μοιράζομαι μαζί του τη ζωή μου.

Εκτός από ένα μεγάλο μυστικό που δεν το έχω μοιραστεί ακόμη.

«Ωραία», λέω. «Πάμε να βρούμε το σπίτι».

Ο Ίθαν μού επιστρέφει το χαρτί με τις οδηγίες. Ξαναβάζει μπρος την BMW. «Ξέρω ακριβώς πού πρέπει να πάω. Εδώ πιο κάτω είναι».

Αυτό θα το δούμε.

Οδηγεί πιο αργά αυτή τη φορά, τόσο λόγω του χιονιού όσο και για να μη χάσει τη στροφή, την οποία είμαι σίγουρη ότι έχει ήδη χάσει περίπου πεντακόσια μέτρα πριν. Έχω κι εγώ τα μάτια μου καρφωμένα στον δρόμο, παρόλο που το παρμπρίζ είναι πλέον καλυμμένο με χιόνι. Προσπαθώ να κάνω ζεστές, στεγνές σκέψεις.

«Να το!» κραυγάζει ο Ίθαν. «Το βλέπω!»

Σκύβω μπροστά στο κάθισμά μου, ζορίζοντας τη ζώνη ασφαλείας. Το βλέπει; Τι ακριβώς βλέπει, δηλαδή; Μήπως φοράει τίποτε ειδικά γυαλιά για νυχτερινή όραση στο χιόνι; Διότι το μόνο που βλέπω εγώ είναι χιόνι, και πέρα από αυτό, περισσότερο χιόνι, και πέρα από αυτό, μαύρο σκοτάδι. Όμως μετά, ο Ίθαν επιβραδύνει και, ω ναι, ένα μικρό μονοπάτι διακρίνεται, το οποίο οδηγεί μέσα σε μια δασώδη περιοχή. Οι προβολείς μας πέφτουν πάνω σε μια πινακίδα που είναι σχεδόν καλυμμένη απ' το χιόνι. Μόλις και μετά βίας διακρίνω τις λέξεις πάνω της, καθώς το αυτοκίνητο στρίβει γρήγορα.

Σίνταρ Λέιν.

Για φαντάσου - ο Ίθαν είχε δίκιο τελικά. Ήμουν σίγουρη ότι είχαμε περάσει τη στροφή της οδού Σίνταρ, αλλά έκανα λάθος. Η Σίνταρ είναι ακριβώς εδώ. Αν και τώρα που βρισκόμαστε στο δρομάκι που καταλήγει στο σπίτι, ανησυχώ ότι η BMW δεν θα τα καταφέρει. Όταν κοιτάζω το πρόσωπο του άντρα μου, καταλαβαίνω ότι ανησυχεί κι αυτός για το ίδιο ακριβώς πράγμα. Το δρομάκι προς το σπίτι δεν είναι ασφαλοστρωμένο και τώρα είναι θαμμένο κάτω από πυκνό χιόνι.

«Πρέπει να πούμε στην Τζούντι να μας δείξει στα γρήγορα το σπίτι», λέω. «Δεν θέλουμε να ξεμείνουμε εδώ».

Ο Ίθαν κουνάει το κεφάλι του συμφωνώντας. «Θα είμαι ειλικρινής. Ήθελα κάτι απομονωμένο, αλλά αυτό είναι σκέτη τρέλα. Θέλω να πω, είναι σαν να βρισκόμαστε στη μέση...»

Σταματάει στα μισά της φράσης του. Μπορώ βέβαια να καταλάβω ότι ετοιμαζόταν να επισημάνει πως βρισκόμαστε στη μέση του πουθενά. Αλλά πριν προλάβει να αρθρώσει αυτές τις λέξεις, το στόμα του ανοίγει και μένει έτσι. Επειδή το σπίτι έχει επιτέλους φανεί.

Και είναι απίστευτο.

Η καταχώριση στην ιστοσελίδα της Τζούντι ανέφερε ότι έχει δύο ορόφους συν σοφίτα, αλλά αυτή η περιγραφή αδικεί το μέγεθος του πελώριου αυτού κτίσματος. Τα ταβάνια πρέπει να είναι εξαιρετικά ψηλά, γιατί η απότομη αμφικλινή στέγη του σπιτιού, βαριά από το χιόνι, μοιάζει να χάνεται στον ουρανό. Τα οξυκόρυφα τοξωτά παράθυρα στα πλαϊνά του σπιτιού τού δίνουν περισσότερο την όψη καθεδρικού ναού παρά ενός χώρου προορισμένου για να κατοικούν άνθρωποι. Το σαγόνι του Ίθαν δείχνει έτοιμο να ξεκολλήσει.

«Χριστέ μου», κοντανασαίνει. «Φαντάζεσαι να ζεις σε ένα τέτοιο μέρος;»

Μπορεί να γνωρίζω τον σύζυγό μου έναν μόλις χρόνο, αλλά αναγνωρίζω το βλέμμα στο πρόσωπό του. Δεν κάνει ρητορική ερώτηση. Θέλει να ζήσει σε αυτό το σπίτι. Έχουμε σύρει την καημένη την Τζούντι στο μισό Γουέστσεστερ και σ' όλο το Λονγκ Άιλαντ, γιατί κανένα μέρος που έχουμε δει δεν ανταποκρινόταν στην εικόνα που έχει ο Ίθαν στο μυαλό του. Αλλά τώρα...

«Σου αρέσει;» λέω.

«Μα δεν είναι υπέροχο; Θέλω να πω, κοίτα το!»

Ανοίγω το στόμα μου έτοιμη να συμφωνήσω μαζί του. Δεν υπάρχει αμφιβολία, αυτό το σπίτι είναι πανέμορφο. Είναι μεγάλο, καλαίσθητο και απομακρυσμένο – όλα όσα ζητούσαμε. Είναι το ιδανικό σπίτι για να γεμίσει με παιδιά, που είναι και ο απώτερος στόχος μας. Θέλω να πω στον Ίθαν ότι το σπίτι με έχει ξετρελάνει όσο κι αυτόν. Ότι με το που θα δούμε την Τζούντι, θα πρέπει να της κάνουμε επιτόπου μια προσφορά.

Μόνο που δεν μπορώ.

Διότι, καθώς ατενίζω το πελώριο αυτό σπίτι, έχω ένα πολύ κακό προαίσθημα. Τόσο κακό, που σκεπάζω το στόμα μου και παίρνω μια βαθιά ανάσα για να μην αδειάσω το γεύμα μου

πάνω στην ακριβή ταπετσαρία της BMW. Ποτέ δεν έχω ξανα-
νιώσει έτσι. Για κανένα από τα δεκάδες διαθέσιμα σπίτια στα
οποία έχουμε ξεναγηθεί τους τελευταίους δύο μήνες. Ποτέ δεν
είχα ένα τόσο έντονα κακό προαίσθημα.

Κάτι τρομερό έχει συμβεί σε αυτό το σπίτι.

«Φτου γαμώτο», λέει ο Ίθαν.

Παίρνω ακόμα μία τρεμάμενη ανάσα, διώχνοντας άλλο ένα
κύμα ναυτίας. Και τότε συνειδητοποιώ ότι έχουμε σταματήσει
να κινούμαστε. Οι μπροστινοί τροχοί περιστρέφονται σθεναρά,
αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Το αυτοκίνητο έχει κολλήσει.

«Ο δρόμος γλιστράει υπερβολικά», λέει. «Δεν έχουμε
πρόσφυση».

Σταυρώνω τα χέρια μου στο στήθος και με πιάνει ρίγος,
παρόλο που η θέρμανση του αυτοκινήτου είναι στο φουλ. «Τι
θα κάνουμε;»

«Λοιπόν...» Τεντώνεται και καθαρίζει με το χέρι τη θολού-
ρα από το παρμπρίζ. «Κοντά είμαστε. Θα πάμε με τα πόδια».

Εύκολο να το λέει. Δεν είναι αυτός που φοράει Manolo
Blahnik μπότες άλλωστε.

«Και, απ' ό,τι φαίνεται, η Τζούντι είναι ήδη εδώ», προσθέτει.

«Αλήθεια; Δεν βλέπω το αυτοκίνητό της».

«Ναι, αλλά είναι αναμμένα τα φώτα. Θα έχει παρκάρει στο
γκαράζ».

Μισοκλείνω τα μάτια και κοιτάζω πίσω από το θολωμένο
παρμπρίζ προς το σπίτι. Τώρα που κοιτάζω πιο προσεκτικά,
βλέπω ένα φως να φέγγει σε ένα από τα παράθυρα του επάνω
ορόφου. Παραξενεύομαι. Ένας μεσίτης που δείχνει ένα σπίτι
δεν θα έπρεπε να ανάψει τα φώτα στον *κάτω όροφο*; Ωστόσο,
ολόκληρο το ισόγειο του σπιτιού είναι σκοτεινό. Υπάρχει μόνο
αυτό το ένα φως στον επάνω όροφο.

Για άλλη μια φορά, ανατριχιάζω.

«Έλα», λέει ο Ίθαν. «Καλύτερα να πάμε μέσα. Δεν μπορούμε να περάσουμε τη νύχτα στο αυτοκίνητο. Και από βενζίνη θα μείνουμε και θα πεθάνουμε από το κρύο».

Καθόλου ευχάριστη σκέψη. Αρχίζω να μετανιώνω γι' αυτό το ταξίδι. Τι είχα στο μυαλό μου και ξεκίνησα να έρθω εδώ; Αλλά ο Ίθαν έχει εκστασιαστεί με το σπίτι. Ίσως όλα να πάνε καλά.

«Καλώς», λέω. «Πάμε με τα πόδια».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Θεούλη μου, τι κρύο κάνει!

Με το που ανοίγω την πόρτα του συνοδηγού, αμέσως μετανιώνω βαθύτατα που δέχτηκα να περπατήσω μέχρι το σπίτι. Φοράω το μάλλινο Ralph Lauren παλτό μου, που μου φτάνει μέχρι το γόνατο, αλλά θα μπορούσα να φοράω μία κόλλα χαρτί με το ίδιο ακριβώς αποτέλεσμα, μιας και ο αέρας φαίνεται να με διαπερνάει ακόμα και φορώντας την κουκούλα.

Το χειρότερο, όμως, είναι τα πόδια μου. Φοράω δερμάτινες μπότες, αλλά δεν είναι πραγματικά μπότες για χιόνι, αν καταλαβαίνετε τι εννοώ. Προσθέτουν τους πολυπόθητους εννέα πόντους στο ύψος μου, και δείχνουν πανέμορφες με εφαρμοστό μπλουτζίν, αλλά δεν κάνουν απολύτως τίποτα για να προστατεύσουν τα πόδια μου από το χιόνι που τα περιβάλλει αυτή τη στιγμή.

Γιατί στην ευχή πήγα κι αγόρασα μοδάτες μπότες, που δεν έχουν την παραμικρή δυνατότητα να λειτουργήσουν ως μπότες; Αρχίζω να μετανιώνω βαθιά για όλες τις επιλογές της ζωής μου αυτή τη στιγμή. Η μητέρα μου πάντα έλεγε ότι δεν πρέπει να βγαίνεις ποτέ απ' το σπίτι με παπούτσια που δεν θα μπορούσες να περπατήσεις ούτε για ένα χιλιόμετρο.

«Εντάξει είσαι, Τρίσια;» ρωτάει ο Ίθαν. «Δεν κρυώνεις, ε;»

Ζαρώνει το μέτωπό του, απορημένος με το τρίξιμο των δοντιών μου και τα χείλη μου που σιγά σιγά γίνονται μπλε. Φοράει το μαύρο μπουφάν του σκι που αγόρασε τον περασμένο μήνα και, παρόλο που δεν μπορώ να δω τα πόδια του, είμαι αρκετά σίγουρη ότι οι δικές του μπότες είναι χοντρές και ζεστές. Θέλω να του στρίψω το λαρύγγι γι' αυτό που με αναγκάζει να κάνω, αλλά αυτό θα προϋπέθετε να βγάλω τα χέρια από τις τσέπες μου, κάτι που πιθανότατα θα μου προκαλούσε κρουπαγήματα, επειδή, σε αντίθεση με εκείνον, εγώ δεν έχω γάντια. Οφείλω να παραδεχτώ ότι ο άνθρωπος ήρθε σαφώς πιο προετοιμασμένος από εμένα.

«Κρυσώνω λίγο», απαντώ. «Οι μπότες μου δεν είναι για χιόνι».

Ο Ίθαν κοιτάζει χαμηλά, τις μπότες του, κι ύστερα επιστρέφει το βλέμμα του σε μένα. Μετά από μια στιγμή περισυλλογής, κάνει τον γύρο του αυτοκινήτου τσαλαπατώντας στο χιόνι και σκύβει δίπλα μου. «Έλα, ανέβα να σε πάω καβάλα».

Ξεχάστε όλα όσα είπα. Τον λατρεύω τον άντρα μου. Ειλικρινά.

Με κουβαλάει στην πλάτη του στο δρομάκι, περνώντας την πινακίδα ΠΩΛΕΙΤΑΙ, που βρίσκεται πάνω στο χιονισμένο γρασίδι της μπροστινής αυλής και με πάει μέχρι την πόρτα του σπιτιού. Η βεράντα έχει προστατευτεί σε μεγάλο βαθμό από το χιόνι, και εκεί με κατεβάζει προσεκτικά κάτω. Τινάζει τις χιονονιφάδες από τα βρεγμένα πλέον ξανθά μαλλιά του και ανοιγοκλείνει τα μάτια του για να διώξει τις σταγόνες από τις βλεφαρίδες του.

«Σ' ευχαριστώ». Του χαμογελάω, μεθυσμένη από την αγάπη που νιώθω για τον δυνατό, γοητευτικό σύζυγό μου. «Είσαι ο ήρωάς μου».

«Η ευχαρίστηση είναι όλη δική μου». Και υποκλίνεται. Λιώνω. Με τρελαίνει αυτή η φάση του μέλιτος στον γάμο μας.

Ο Ίθαν βγάζει τα μάλλινα γάντια του και πατάει το κουδούνι με τον αντίχειρά του. Ακούμε το κουδούνι να αντηχεί μέσα στο σπίτι, ωστόσο, μετά από αρκετή αναμονή, δεν ακούγονται καθόλου βήματα να έρχονται προς την πόρτα για να μας ανοίξουν να μπούμε μέσα.

Αυτό που είναι μυστήριο είναι ότι το ισόγειο του σπιτιού είναι κατασκότεινο. Είδαμε κι οι δυο εκείνο το αναμμένο φως επάνω και έτσι καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι κάποιος ήταν στο σπίτι. Υποθέσαμε ότι αυτός ο κάποιος ήταν η Τζούντι. Μόνο που, αν η Τζούντι ήταν εδώ, θα ήταν στο ισόγειο, έτσι δεν είναι; Δεν θα βρισκόταν επάνω, σε κάποιο από τα υπνοδωμάτια. Στο ισόγειο επικρατεί νεκρική σιγή.

«Μπορεί να είναι οι ιδιοκτήτες εδώ», λέει ο Ίθαν, σηκώνοντας ψηλά το κεφάλι του για να κοιτάξει το θεόρατο κτίσμα.

«Μπορεί...»

Το άλλο μυστήριο είναι ότι δεν υπάρχει ούτε ένα αυτοκίνητο εδώ γύρω. Κανένα που να φαίνεται, τουλάχιστον. Φυσικά, εν μέσω χιονοθύελλας, οι ιδιοκτήτες θα φρόντισαν να βάλουν το αυτοκίνητό τους στο γκαράζ. Η Τζούντι από την άλλη, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα πάρκαρε στο ξένο γκαράζ, συνεπώς το γεγονός ότι το αυτοκίνητό της δεν είναι ορατό είναι απόδειξη ότι δεν έχει φτάσει.

Ο Ίθαν χτυπάει ξανά το κουδούνι, ενώ εγώ βγάζω το τηλέφωνό μου από την τσάντα μου. «Δεν υπάρχουν μηνύματα από την Τζούντι», ανακοινώνω. «Αν και το σήμα μου χάθηκε πριν από τουλάχιστον είκοσι λεπτά, οπότε δεν αποκλείεται να προσπαθεί να επικοινωνήσει μαζί μας τώρα».

Βγάζει το δικό του τηλέφωνο από την τσέπη του και κοιτάζει συνοφρυωμένος την οθόνη. «Ούτ' εγώ έχω σήμα».

Εξακολουθούμε να μην ακούμε παρά μόνο σιωπή μέσα από το σπίτι. Ο Ίθαν πηγαίνει στο παράθυρο δίπλα στην πόρτα και

σκιάζει με τα χέρια τα μάτια του για να κοιτάξει μέσα. Κουνάει αρνητικά το κεφάλι του.

«Σίγουρα στο ισόγειο δεν υπάρχει ψυχή. Δεν πιστεύω να υπάρχει κανένας εδώ γενικώς». Ανασηκώνει τους ώμους του. «Ίσως η Τζούντι άφησε το φως αναμμένο στον επάνω όροφο την τελευταία φορά που ήταν εδώ».

Αυτό δεν ταιριάζει καθόλου με την Τζούντι που ξέρω εγώ. Η Τζούντι Τεϊτελμπάουμ είναι ο ορισμός του επαγγελματία. Δείχνει ακίνητα από πριν γεννηθώ και κάθε σπίτι που μας έχει δείξει μέχρι τώρα ήταν σε άψογη κατάσταση. Δεν αποκλείεται να τρίβει τα πατώματα και να γυαλίζει τα πάντα η ίδια. Φοβάμαι ν' αγγίξω οτιδήποτε όταν είμαι σ' ένα από τα σπίτια της. Αν αφήσω ένα ποτήρι κάπου χωρίς σουβέρ, μπορεί να προκαλέσω στην Τζούντι εγκεφαλικό. Οπότε, όχι, δεν νομίζω ότι θα έφευγε από το σπίτι αφήνοντας αναμμένο το φως του επάνω ορόφου. Αλλά δυσκολεύομαι να βρω οποιαδήποτε άλλη εξήγηση.

Ο Ίθαν ανεβάζει τον γιακά του φουσκωτού μπουφάν του, ενώ εγώ τυλίγω γύρω μου τα χέρια μου μπας και ζεσταθώ. «Λοιπόν, δεν ξέρω τι να πω. Προφανώς δεν είναι εδώ».

Αφήνω έναν αναστεναγμό απογοήτευσης. «Τέλεια. Οπότε, τι υποτίθεται ότι πρέπει να κάνουμε;»

«Περίμενε...» Το βλέμμα του πέφτει στο χαλάκι κάτω από τα πόδια μας: η λέξη «Καλώς ήρθατε» είναι γραμμένη με καλλιγραφικά γράμματα, και μερικώς καλυμμένη από το χιόνι. «Ίσως να υπάρχει κάποιο αντικλείδι κάπου εδώ».

Κάτω απ' το χαλάκι δεν υπάρχει –θα παραήταν εύκολο αυτό– αλλά μια πιο προσεκτική έρευνα μας φανερώνει ένα κλειδί κρυμμένο κάτω από μια γλάστρα κοντά στην πόρτα. Το κλειδί είναι παγωμένο και ελαφρώς υγρό στην παλάμη μου.

«Λοιπόν...» Σηκώνω τα φρύδια μου κοιτάζοντας τον Ίθαν. «Να μπορούμε μέσα χωρίς την Τζούντι; Λες να είναι εντάξει;»

«Το καλό που μας θέλω. Ποιος ξέρει πότε θα 'ρθει – θα ξεπαγιάσουμε εδώ έξω». Περνάει προστατευτικά το μπράτσο του γύρω από τους ώμους μου. «Δεν θέλω ν' αρπάξεις καμιά πνευμονία».

Έχει δίκιο. Χωρίς σήμα στα κινητά και με το αυτοκίνητο να θάβεται όλο και πιο βαθιά στο χιόνι, χρειαζόμαστε καταφύγιο. Τουλάχιστον στο σπίτι θα είμαστε ασφαλείς.

Βάζω το κλειδί στην κλειδαριά και την ακούω να γυρνάει. Βάζω το χέρι μου στο πόμολο και το νιώθω ψυχρό σαν πάγο στην παλάμη μου. Κάνω να στρίψω το πόμολο αλλά η πόρτα δεν κινείται. Να πάρει! Κοιτάζω το κλειδί που βρίσκεται ακόμα στην κλειδαριά. «Λες να έχει σύρτη από μέσα;»

«Κάτσε να δοκιμάσω εγώ».

Κάνω πίσω κι αφήνω τον Ίθαν να αναλάβει. Παίζει λίγο το κλειδί και μετά δοκιμάζει το πόμολο. Τίποτα. Κάνει ένα βήμα πίσω κι ύστερα ξαναπιάνει το πόμολο και πέφτει με όλο του το βάρος πάνω στη βαριά, ξύλινη πόρτα. Με έναν δυνατό τριγμό, η πόρτα ανοίγει.

«Τα κατάφερες!» *Ο ήρωάς μου. Λιώνω.*

Το σπίτι μέσα είναι βυθισμένο στο σκοτάδι. Ο Ίθαν πατάει έναν διακόπτη στον τοίχο και με πιάνει πανικός όταν δεν αλλάζει τίποτα με αυτό. Μετά από μια στιγμή, όμως, τα φώτα πάνω απ' τα κεφάλια μας τρεμοπαίζουν κι ύστερα ανάβουν. Έχει ρεύμα, δόξα σοι ο Θεός. Ο φωτισμός είναι μάλλον χαμηλός –προφανώς έχουν καεί κάμποσες από τις λάμπες– αλλά είναι αρκετός ώστε να φωτιστεί το τεράστιο σαλόνι.

Και μου πέφτει το σαγόνι.

Πρώτα απ' όλα, το σαλόνι είναι όντως τεράστιο και μοιάζει πραγματικά αχανές έτσι, στον ενιαίο, ανοιχτό χώρο. Ζώντας σε διαμέρισμα του Μανχάταν τα τελευταία χρόνια, όλα σχεδόν τα σπίτια μάς φαίνονται τεράστια. Αλλά τούτο δω είναι τεράστιο

σε επίπεδο μουσείου. Σε επίπεδο αεροδρομίου. Και όσο πολλά κι αν είναι τα τετραγωνικά του μέτρα, το ότι είναι τόσο ψηλοτάβανο το κάνει να φαίνεται ακόμα μεγαλύτερο.

«Χριστούλη μου», λέει ο Ίθαν με κομμένη την ανάσα. «Απίστευτο μέρος. Σαν καθεδρικός ναός είναι».

«Ναι».

«Και η ζητούμενη τιμή είναι τρομερά χαμηλή. Τέσσερις φορές πάνω θα έπρεπε να ζητάνε γι' αυτό το μέρος».

Καθώς γνέφω συμφωνώντας μαζί του, νιώθω να με καταλαμβάνει ξανά εκείνο το κακό προαίσθημα. *Κάτι τρομερό έχει συμβεί εδώ.*

«Μπορεί να έχει μούχλα», λέει σκεπτικός. «Ή σαθρά θεμέλια. Καλά θα κάνουμε να το ελέγξει κάποιος ειδικός πριν υπογράψουμε το παραμικρό».

Δεν απαντώ. Ούτε του λέω πως κατά βάθος ελπίζω η μούχλα να τρώει το σπίτι ή να προσπαθεί να το καταπιεί η γη ή να συμβαίνει οτιδήποτε άλλο που θα μας γλιτώσει από το να ζήσουμε εδώ, χωρίς να ακουστώ σαν καμιά παλαβή που αρνείται να αγοράσει το σπίτι που λαχταρά ο σύζυγός της μόνο και μόνο επειδή έχει ένα κακό προαίσθημα γι' αυτό.

Υπάρχει και κάτι άλλο περίεργο σ' αυτό το σπίτι.

Είναι πλήρως επιπλωμένο. Το σαλόνι έχει έναν γωνιακό καναπέ, άλλον ένα διθέσιο, ένα χαμηλό τραπεζάκι και βιβλιοθήκες τίγκα στα βιβλία. Πηγαίνω στον όμορφο καφέ δερμάτινο καναπέ και περνάω το δάχτυλό μου κατά μήκος ενός μαξιλαριού. Το δέρμα είναι σκληρό στην αφή, σαν να μην έχει χρησιμοποιήσει κανείς τα μαξιλάρια εδώ και αιώνες, και το δάχτυλό μου γίνεται κατάμαυρο. Σκόνη – σκόνη ετών.

Αρκετά από τα σπίτια που έχουμε δει ήταν επιπλωμένα επειδή οι ιδιοκτήτες ζούσαν ακόμα εκεί, αλλά αυτά τα σπίτια έδειχναν κατοικημένα. Αυτό το σπίτι δεν δείχνει καθόλου έτσι.

Υπάρχουν απανωτές στρώσεις σκόνης πάνω σε κάθε έπιπλο στο σαλόνι. Ωστόσο, αυτά δεν είναι από τα έπιπλα που θα άφηνε κανείς πίσω αν μετακόμιζε. Η τιμή αυτού του δερμάτινου καναπέ πιθανόν να είναι κάποιο πενταψήφιο νούμερο. Και ποιος μετακομίζει και αφήνει πίσω όλα του τα βιβλία;

Το πάτωμα φαίνεται επίσης σκονισμένο, σαν να μην έχει περπατήσει κανείς σ' αυτό εδώ και πολύ καιρό. Όταν σηκώνω το βλέμμα μου, παρατηρώ πυκνούς ιστούς αράχνης σε κάθε γωνιά του σαλονιού. Μπορώ σχεδόν να φανταστώ τις αράχνες να σέρνονται σ' αυτούς τους ιστούς, περιμένοντας να βυθίσουν τα δόντια τους στη σάρκα μου.

Είναι επίσης μια ακόμη απόδειξη ότι η Τζούντι δεν έχει περάσει αποδώ. Αποκλείεται να άφηνε ένα σπίτι τόσο σκοτισμένο. Και αραχνιασμένο; Με τίποτα. Της το απαγορεύει η θρησκεία της.

Γυρίζω στον Ίθαν και ετοιμάζομαι να του επισημάνω αυτό ακριβώς, όταν παρατηρώ ότι η προσοχή του είναι στραμμένη σε κάτι διαφορετικό. Στο γιγαντιαίο πορτρέτο μιας γυναίκας που βρίσκεται κρεμασμένο πάνω απ' το τζάκι. Έχει σηκώσει ψηλά το κεφάλι του και έχει στυλώσει τα μάτια του πάνω σ' αυτό, με μια περίεργα σκοτεινή έκφραση στο πρόσωπό του.

«Ίθαν;» λέω. «Τι έπαθες;»

Οι ξανθίες του βλεφαρίδες τρεμοπαίζουν. Φαίνεται ξαφνιασμένος που βρίσκομαι εκεί, δίπλα του, λες κι είχε ξεχάσει ότι ήμουν κι εγώ εδώ. «Α, ε... Τίποτα. Απλώς... ποια λες να είναι αυτή;»

Ακολουθώ το βλέμμα του και κοιτάζω το πορτρέτο. Είναι γιγαντιαίο – πολύ μεγαλύτερο από το φυσικό μέγεθος. Και η γυναίκα που απεικονίζει είναι εκθαμβωτική. Δεν υπάρχει άλλη λέξη για να την περιγράψει κανείς – ανήκει στο είδος της γυναίκας που, αν τη συναντούσες στον δρόμο, θα γύριζες το κεφάλι

και θα ξανακοίταζες. Μοιάζει γύρω στα τριάντα πέντε κι έχει ολόισια μαλλιά που πέφτουν λίγο πιο κάτω απ' τους ώμους της. Με την πρώτη ματιά, τα μαλλιά της μου φάνηκαν καστανοκόκκινα, ύστερα όμως έγειρα το κεφάλι μου στο πλάι και τα μαλλιά της μεταμορφώθηκαν, πήραν μια λαμπερή κόκκινη απόχρωση. Η επιδερμίδα της είναι χλομή και αφεγάδιαστη, αλλά προφανώς κανείς δεν έχει σπυράκια και πανάδες σε ένα ζωγραφικό πορτρέτο. Ωστόσο, το πιο εκθαμβωτικό χαρακτηριστικό της είναι τα λαμπερά, πράσινα μάτια της. Πολύς κόσμος έχει πράσινα μάτια με μπλε ή καστανές αποχρώσεις, τα δικά της όμως είναι τόσο πράσινα, καταπράσινα, που είναι λες και θα ξεκολλήσουν απ' τον καμβά.

«Μήπως είναι αυτή που έμενε εδώ;» λέω.

Τα χείλη του Ίθαν σχηματίζουν έναν σκωπτικό μορφασμό. «Τι σόι ξιπασμένο, εγγκεντρικό άτομο θα έβαζε έναν γιγάντιο πίνακα του ίδιου του εαυτού πάνω από το τζάκι του σαλονιού του;»

«Θες να πεις ότι δεν θα μ' αφήσεις να βάλω ένα γιγαντιαίο πορτρέτο μου στον τοίχο του καινούργιου μας σπιτιού;» τον πειράζω.

Ο Ίθαν μου χαρίζει ένα γλυκόπικρο χαμόγελο. Κάτι στον πίνακα τον έχει αναστατώσει, αλλά δεν φαίνεται να θέλει να μιλήσει γι' αυτό.

Πηγαίνω στη βιβλιοθήκη που υπάρχει κοντά στο τζάκι, φορώντας ακόμα το μάλλινο παλτό μου, γιατί κάνει πολύ κρύο για να το βγάλω. Όποιος έμενε εδώ πρέπει να αγαπούσε πολύ το διάβασμα, γιατί υπάρχουν πολλές βιβλιοθήκες διάσπαρτες σε όλο το δωμάτιο, όλες γεμάτες βιβλία. Ρίχνω μια ματιά σε μερικούς τίτλους στα ράφια, σε περίπτωση που κολλήσουμε για κάμποσο εδώ και χρειαστώ κάτι για να περάσει η ώρα. Υπάρχει ένα ολόκληρο ράφι που περιέχει μόνο βιβλία με τον ίδιο ακριβώς τίτλο.

Η ανατομία του φόβου.

Ένα ρίγος διαπερνά τη ραχοκοκαλιά μου και σφίγγω το παλτό στο στήθος μου. Τραβιάω ένα από τα πολλά σκληρόδετα βιβλία του ραφιού, το οποίο έχει πάνω του ένα παχύ στρώμα σκόνης, όπως όλα τα αντικείμενα μέσα σ' αυτό το σπίτι. *Η ανατομία του φόβου* της Αντριέν Χέιλ, MD, PhD. Με ένα μαχαίρι που στάζει αίμα στο εξώφυλλο. Υπέροχα. Ακριβώς αυτό που ήθελα να δω αυτή τη στιγμή.

Κοιτάζω το οπισθόφυλλο. Εκεί έχει επιλεγμένα αποσπάσματα κριτικών από γνωστούς συγγραφείς και ειδικούς που επαινούν το βιβλίο. Και στην αριστερή κάτω γωνία υπάρχει μια φωτογραφία της συγγραφέα. Είναι η φωτογραφία στην οποία βασίστηκε ο πίνακας που κρέμεται πάνω από το τζάκι.

«Ίθαν», λέω. «Δες εδώ».

Αποσπά το βλέμμα του από το πορτρέτο και έρχεται δίπλα μου στη βιβλιοθήκη. Κοιτάζει τη φωτογραφία στο οπισθόφυλλο του βιβλίου που κρατώ στα χέρια μου. «Αντριέν Χέιλ», διαβάζει μεγαλόφωνα. «Έτσι δεν έλεγαν εκείνη την ψυχίατρο που δολοφονήθηκε;»

Δίκιο έχει. Πριν από τρία χρόνια, η εξαφάνιση της δρα Αντριέν Χέιλ ήταν μία από τις σημαντικότερες υποθέσεις στις ειδήσεις. Ιδίως εφόσον συνέβη λίγο μετά την κυκλοφορία του επιτυχημένου της βιβλίου εκλαϊκευμένης ψυχολογίας, το οποίο παρέμεινε στη λίστα ευπώλητων των *New York Times* για έναν σχεδόν χρόνο, καταλαμβάνοντας για μήνες την πρώτη θέση. Δεν υπάρχει άνθρωπος στη χώρα που να μην έχει διαβάσει αυτό το βιβλίο, συμπεριλαμβανομένης και εμού της ίδιας. Φυσικά, η τεράστια επιτυχία του βιβλίου οφειλόταν σε μεγάλο βαθμό στο γεγονός ότι η εξαφάνισή της έκανε τόση αίσθηση στις ειδήσεις.

«Εξαφανίστηκε», τον διορθώνω. «Δεν νομίζω να βρήκαν ποτέ το πτώμα της».

Παίρνει το βιβλίο από τα χέρια μου κι αρχίζει να το ξεφυλλίζει. «Πάω στοίχημα πως τη βρήκανε κάποια στιγμή. Κάπου θα την ξέβρασε το κύμα».

«Μπορεί». Η υπόθεση της Αντριέν Χέλ εξαφανίστηκε από τις ειδήσεις πριν από καμιά διετία και το βιβλίο της χάθηκε από τις λίστες των μπεστ σέλερ. «Το διάβασες, έτσι δεν είναι;»

Τα μάτια του είναι ακόμα καρφωμένα στις σελίδες του βιβλίου καθώς κουνάει το κεφάλι του αρνητικά. «Μπα. Τις σιχαίνομαι αυτές τις εκλαϊκευμένες ψυχολογικές αηδίες».

«Όχι, όχι! Ήταν πραγματικά καλό». Χτυπάω με το δάχτυλο τη σελίδα που είναι ανοιγμένη μπροστά του. «Όλα εδώ μέσα έχουν να κάνουν με τους ασθενείς της. Οι τρομακτικές, φρικτές εμπειρίες που είχαν και ο τρόπος με τον οποίο τις αντιμετώπισαν».

«Ναι, δεν είναι του γούστου μου αυτά». Παρατάει το βιβλίο σε ένα τυχαίο ράφι, σαν να το βαρέθηκε ξαφνικά. Ο Ίθαν δεν είναι κανένας σοβαρός αναγνώστης. «Ο γκόμενός της τη σκότωσε, σωστά; Αυτό το θυμάμαι. Ένας τύπος που ασχολιόταν με κομπιούτερ και τέτοια».

«Είχε κατηγορηθεί για τη δολοφονία της, ναι, αλλά νομίζω ότι δεν μπήκε φυλακή».

«Πάντως αυτός πρέπει να το έκανε».

«Μάλλον». Γνέφω καταφατικά. «Είναι πολλοί οι μανιακοί που κυκλοφορούν εκεί έξω».

Πιάνει τα χέρια μου και με τραβάει κοντά του, έτσι που νιώθω τη ζεστή του ανάσα στο πρόσωπό μου. «Δεν χαίρεσαι που σ' έσωσα από αυτά τα καθοίκια;»

Στρέφω με θεατρική απόγνωση τα μάτια μου ψηλά, αλλά ο Ίθαν δεν πέφτει και πολύ έξω. Τα έχω φτιάξει με αρκετά καθοίκια στο παρελθόν. Κανείς τους δεν είχε δολοφονικές τάσεις σαν τον φίλο της Αντριέν Χέλ, αλλά τα είχα μ' έναν τύπο που με κεράτωσε με την καλύτερή μου φίλη. Σχεδόν κλισέ. Ο Ίθαν,

από την άλλη, μου είναι απίστευτα αφοσιωμένος όσο καιρό είμαστε μαζί. Ποτέ δεν γυρίζει να κοιτάξει άλλη, παρά το γεγονός ότι οι γυναίκες τον ζαχαρώνουν διαρκώς.

«Λες να είναι δικό της το σπίτι;» τον ρωτάω. «Της Αντριέν Χέλ;»

«Έτσι φαίνεται». Κοιτάζει ξανά το πορτρέτο. «Η δικό της ή κάποιου που είχε αρρωστημένη εμμονή μ' αυτήν».

Παρότι φοράω ακόμη το παλτό μου, έχω ξεπαγιάσει. Τρίβω τα μπράτσα μου μπας και ζεσταθώ. Αν πρόκειται να μείνουμε περισσότερη ώρα εδώ, καλά θα κάνουμε να βρούμε πώς ανοίγει η θέρμανση. Ο Ίθαν είναι καλός σε κάτι τέτοια. «Δεν θα σε πείραζε να ζήσεις στο σπίτι μιας πεθαμένης;»

«Δεν θα το έλεγα». Ανασηκώνει τους ώμους του. «Όλοι πεθαίνουν κάποια στιγμή, έτσι δεν είναι; Οπότε, εκτός κι αν αγοράσουμε νεόδμητο σπίτι, είναι μάλλον εγγυημένο ότι κάποιος έχει ζήσει σε αυτό που τώρα είναι νεκρός. Ε, και;»

Ενδιαφέρουσες, νέες λεπτομέρειες που μαθαίνω για τον επί έξι μήνες σύζυγό μου: δεν διαθέτει πνευματική πλευρά.

Στρέφω το βλέμμα μου προς τη βιβλιοθήκη, σταματώντας στο βιβλίο που ο Ίθαν παράτησε πάνω σ' ένα τυχαίο ράφι. Κατά κάποιο τρόπο, αισθάνομαι ότι η Αντριέν Χέλ δεν θα χαίροταν που αναστάτωση την τάξη των βιβλίων της – είναι σαν να διατάραξε την όλη ενέργεια του σπιτιού. Πάνω το βιβλίο και το επανατοποθετώ στο ράφι όπου βρισκόταν πριν. Ελπίζω ότι αυτό θα κατευνάσει προσωρινά το φάντασμά της, ακόμα κι αν ο δολοφόνος της εξακολουθεί να κυκλοφορεί ελεύθερος.

Από το στομάχι μου ακούγεται ένα δυσάρεστο γουργουρητό. «Πότε λες να έρθει η Τζούντι; Πεθαίνω της πείνας».

«Δεν έχω ιδέα». Κοιτάζει το Ρόλεξ του. «Κάτσε να δω αν είναι το αυτοκίνητό της στο γκαράζ».

Ενώ ο Ίθαν φεύγει αναζητώντας την πόρτα του γκαράζ, το βλέμμα μου πέφτει στο πάτωμα κάτω από τα πόδια μου. Το

ξύλο είναι τόσο βρόμικο που δεν θα ήθελα να περπατήσω ξυπόλητη εδώ – οι πατούσες μου θα γίνονταν σίγουρα μαύρες. Αλλά καθώς κοιτάζω το πάτωμα κάτω από τα φώτα που τρεμοπαίζουν, παρατηρώ μια αλλαγή στο μοτίβο της σκόνης κοντά στη βιβλιοθήκη. Μοιάζει με...

Πατημασιά;

Πηγαίνω αργά ως εκεί για να δω καλύτερα, μισοκλείνοντας τα μάτια μου στον αμυδρό φωτισμό. Σίγουρα μοιάζει με πατημασιά. Βάζω το πόδι μου δίπλα στο χνάρι – όποιος το άφησε έχει πολύ μεγαλύτερο πόδι από το δικό μου. Μπορεί να είναι του Ίθαν, αν και δεν τον θυμάμαι να έρχεται προς τα εδώ.

«Το γκαράζ είναι άδειο». Ο Ίθαν εμφανίζεται από μια πόρτα κοντά στην κουζίνα, τινάζοντας κάτι που μοιάζει με ιστό αράχνης από τον ώμο του. «Η Τζούντι δεν είναι εδώ».

Με πιάνει τρεμούλα κι ας φοράω παλτό. «Έλα να δεις κάτι».

Ο Ίθαν έρχεται προς το μέρος μου και αντιλαμβάνομαι ότι και οι δυο μας αφήνουμε διαρκώς πατημασιές στο πάτωμα, όπου πηγαίνουμε. «Τι; Τι κοιτάζω;»

«Πατημασιά δεν είναι αυτή;»

Μισοκλείνει τα μάτια του και κοιτάζει το ίχνος στο πάτωμα. «Μάλλον».

«Και ποιος την έκανε;»

«Ξέρω γω; Η Τζούντι;»

Μορφάζω. «Λες να φοράει η Τζούντι 45 νούμερο παπούτσι;»

Ο Ίθαν ξεφυσάει και τ'ορκίζομαι πως βλέπω το συννεφάκι της ανάσας του στην παγωνιά του δωματίου. «Τότε ανήκει σε κάποιον από τους ανθρώπους που τους έδειξε το σπίτι».

Μόνο που δεν υπάρχει περίπτωση η Τζούντι να έκανε επίδειξη ενός τόσο βρόμικου σπιτιού. Εξετάζω το πάτωμα του σαλονιού, αλλά δεν διακρίνω καμία άλλη πατημασιά που να ξεχωρίζει τόσο πολύ. «Πότε λες να έρθει η Τζούντι;»

Ο Ίθαν συνοφρυώνεται. «Δεν πιστεύω ότι η Τζούντι θα καταφέρει να φτάσει ως εδώ, Τρίσια».

«Δεν θα μας έστηνε όμως».

«Εννοείται, μόνο που αυτή τη στιγμή μαίνεται χιονοθύελλα. Ίσα που τα καταφέραμε εμείς και το χιόνι χειροτερεύει κάθε λεπτό που περνάει. Σίγουρα ήταν πολύ επιπόλαιο εκ μέρους της να προγραμματίσει επίδειξη μια μέρα σαν αυτή».

«Δηλαδή...» Δαγκώνω μια παρανυχίδα στον αντίχειρά μου. «Ξεμείναμε εδώ; Όλη νύχτα;»

Στρέφουμε ταυτόχρονα τα κεφάλια μας προς ένα από τα παράθυρα του σαλονιού. Πέφτει ακόμα περισσότερο χιόνι από πριν. Σαν λευκός τοίχος που κατεβαίνει από τον ουρανό. Το αυτοκίνητό μας θα έχει κατά πάσα πιθανότητα θαφτεί, και δεν είναι να πει κανείς ότι τα πήγαινε ιδιαίτερα καλά στο χιόνι πριν.

«Θα έλεγα πως ναι, έχουμε αποκλειστεί», λέει. «Αλλά δεν πειράζει. Θέλω να πω – κοίτα πού είμαστε! Πάω στοίχημα ότι η κουζίνα θα είναι γεμάτη τρόφιμα. Αλλά ακόμα κι αν δεν είναι, έχουμε εκείνο το κιτ προμηθειών έκτακτης ανάγκης που με βάζεις να φυλάω στο πορτομπαγκάζ. Δεν έχει μέσα ένα σωρό μπάρες δημητριακών;»

«Εεε... νομίζω πως ναι...»

«Πάμε λοιπόν να φάμε κάτι».

Ο Ίθαν βαδίζει αποφασιστικά προς την κουζίνα. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεν ανησυχεί ούτε στο ελάχιστο, παρόλο που είμαστε παγιδευμένοι σε αυτό το ξένο σπίτι που είναι γεμάτο ιστούς αράχνης και τρομακτικές πατημασιές. Έτσι είναι ο Ίθαν. Πάντα αισιόδοξος. Το λατρεύω αυτό πάνω του.

Ακολουθώ λοιπόν τον νέο μου σύζυγο στην κουζίνα. Όμως, την ίδια στιγμή, δεν μπορώ ν' αποδιώξω το φρικτό συναίσθημα ότι εκείνα τα πράσινα μάτια στο πορτρέτο πάνω απ' το τζάκι με παρακολουθούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Αντριέν

Πριν

Η Πέιτζ βρίζει μέσα από τα δόντια της καθώς σκοντάφτει σ' ένα κομμάτι που έχει ξεκολλήσει από το λιθόστρωτο δρομάκι που οδηγεί στην πόρτα μου. Την παρακολουθώ από το παράθυρο και αναρωτιέμαι αν πρέπει να φωνάξω κάποιον να το επισκευάσει αυτή την εβδομάδα. Δεν θέλω να πέσει κανείς, να σπάσει τον αστράγαλό του και μετά να είμαι εγώ υπεύθυνη. Νομικά, δηλαδή. Αν έπεφτε η Πέιτζ, το λάθος θα ήταν όλο δικό της. Θα είχε πολύ καλύτερη ισορροπία αν δεν κρατούσε έναν φάκελο με το δεξί της χέρι και δεν σκρόλαρε στην οθόνη του κινητού της με το αριστερό, ακροβατώντας ταυτόχρονα πάνω στα ψηλοτάκουνά της.

Η Πέιτζ είναι η λογοτεχνική μου ατζέντισσα τα τελευταία πέντε χρόνια και δεν την έχω δει ποτέ χωρίς κινητό στο χέρι. Υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να έχει ενσωματωθεί στην παλάμη της. Σε κάποια τηλεφωνική μας συνδιάλεξη, παίρνω όρκο ότι άκουγα το ντους να τρέχει. Μια φορά, είχα ακούσει και το καζανάκι. Όταν μιλάμε από κοντά, σηκώνει το βλέμμα της από την οθόνη για να με κοιτάξει, αλλά για απειροελάχιστες στιγμές.

Η Πέιτζ στριμύχνει τον φάκελο κάτω απ' τη μασχάλη της

για να χτυπήσει το κουδούνι. Πράγμα περιττό, δεδομένου ότι παρακολουθώ όλη την πορεία του Audi της πάνω στον δρόμο μου, αλλά εκείνη δεν το ξέρει. Το κουδούνι αντηχεί μέσα στο σπίτι, όμως δεν βιάζομαι να πάω στην πόρτα. Η Πέιτζ μπορεί να βιάζεται, εγώ όμως όχι. Έχω όλο μου το πρωινό ελεύθερο μέχρι να φτάσει ο πρώτος μου ασθενής.

Η Πέιτζ έχει τα μάτια της καρφωμένα στην οθόνη του τηλεφώνου της όταν ανοίγω την πόρτα. Τα συνήθως τέλεια χτενισμένα μαλλιά της είναι ελαφρώς ανεμοδαρμένα από τη διαδρομή, αλλά κατά τ' άλλα δείχνει άψογη, με το μαύρο μεταξωτό της φόρεμα και τις μυτερές της γόβες.

«Αντριέν!» Ένα χαμόγελο απλώνεται στο πρόσωπο της ατζέντισσάς μου με το που με αντικρίζει, αν και ακόμα δεν έχει απομακρύνει το τηλέφωνο από το πρόσωπό της. «Πώς είσαι;»

Πώς είσαι; Οι δύο πιο άχρηστες λέξεις στο σύμπαν της επικοινωνίας. Κανένας απ' όσους κάνουν αυτή την ερώτηση δεν ενδιαφέρεται να μάθει την απάντηση. Και κανένας απ' όσους την απαντούν δεν λέει ποτέ την αλήθεια. «Είμαι καλά, Πέιτζ».

Κάνει μια παύση, περιμένοντας να της ανταποδώσω την ευγενική ερώτηση. Όταν καθίσταται σαφές ότι δεν πρόκειται να το κάνω, κουνάει ελαφρά το κινητό στο αριστερό της χέρι. «Συγγνώμη που άργησα. Το GPS του τηλεφώνου μου χάλασε. Το σήμα εδώ γύρω είναι άθλιο».

«Ναι», λέω με κατανόηση. «Ισχύει».

Μένω αρκετά μακριά, στην ερημιά, και οι περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν σήμα εδώ. Μέσα στο σπίτι, έχω έναν ενισχυτή σήματος και Wi-Fi. Αλλά εν αναμονή της επίσκεψης της Πέιτζ, τα έκλεισα και τα δύο. Όσο είναι εδώ, θέλω την αμέριστη προσοχή της. Ποτέ δεν θα έδινα περισσότερη προσοχή στο κινητό μου από ό,τι σε έναν ασθενή, και δεν μου αρέσει να ανταγωνίζομαι για την προσοχή της Πέιτζ.

Κάνω ένα βήμα πίσω για να επιτρέψω στην Πέιτζ να μπει στο σπίτι. Έχει ξανάρθει μόνο μία φορά στο παρελθόν και παίρνει μια κοφή ανάσα αντικρίζοντας το μέγεθος του χώρου. Το σαλόνι είναι εντυπωσιακό. Η Πέιτζ ζει στο Μανχάταν, πιθανότατα σε κάποιο διαμέρισμα σε μέγεθος χαρτόκουτου που θα κοστίζει μια μικρή περιουσία.

«Καταπληκτικό σπίτι», λέει με κομμένη την ανάσα. Είναι τόσο έκπληκτη που χαλαρώνει το χέρι της και κατεβάζει χαμηλά το τηλέφωνό της. «Και πόσο ευρύχωρο!»

«Ευχαριστώ».

Το βλέμμα της πετάγεται παντού τριγύρω, από τον δερμάτινο γωνιακό καναπέ μέχρι τις βιβλιοθήκες-αντίκες και την ελικοειδή σκάλα που ανεβαίνει στο δεύτερο πάτωμα. Θα μπορούσε να αφήσει το κομπλιμέντο ως έχει, αλλά δεν είναι αυτό το στίλ της Πέιτζ. Απεναντίας, αισθάνεται υποχρεωμένη να προσθέσει: «Και ζεις μόνη σ' αυτό το τεράστιο μέρος;».

Ξέρει ότι δεν είμαι παντρεμένη. Ότι δεν έχω παιδιά. Ότι οι γονείς μου έχουν πεθάνει προ πολλού. «Ναι. Μόνη».

«Χριστέ μου...» Ξύνει το μάγουλό της. «Θα φοβόμουν να ζήσω μόνη εδώ. Θέλω να πω, είσαι στη μέση του πουθενά. Δεν έχεις καν καλή κάλυψη δικτύου. Οποιοσδήποτε θα μπορούσε να μπει μέσα και...»

Η Πέιτζ δεν είναι το πρώτο άτομο που υποστηρίζει κάτι τέτοιο. Και, αν είχα στενούς συγγενείς ή φίλους, είμαι σίγουρη ότι θα ανησυχούσαν για μένα. Αλλά εγώ δεν ανησυχώ.

«Έχεις σύστημα ασφαλείας;» ρωτάει.

Ανασηκώνω τους ώμους. «Έχω κλειδαριές στις πόρτες».

Με κοιτάζει λες κι αντικρίζει κάποιον που τα έχει εντελώς χαμένα. Όμως εγώ αισθάνομαι ασφαλής εδώ. Η απομόνωση δεν είναι απαραίτητως επικίνδυνη. Η στροφή για να μπει στον μικρό χωματόδρομο που καταλήγει στο σπίτι μου είναι τόσο

στενή που οι περισσότεροι άνθρωποι την προσπερνούν χωρίς καν να την προσέξουν. Κι εγώ χρειάζομαι τον επιπλέον χώρο αυτού του σπιτιού, μιας και εδώ στεγάζω και το ιατρείο μου. Εδώ ζω, γράφω και δέχομαι τους ασθενείς μου.

Απογοητεύτηκα από την Πέιτζ για την επικριτική της στάση, αν και δεν εκπλήσσομαι. Είμαι σίγουρη ότι πολλοί άνθρωποι θα μπορούσαν να την κατακρίνουν για τις δικές της επιλογές. Αν δεν είχε χάσει χρόνο για να ξεπετάξει δυο κουτσούβελα, ίσως να είχε πάει πιο μπροστά στην καριέρα της. Ίσως να μην ήταν υποχρεωμένη να γλείφει κάποια σαν εμένα.

Επίσης, φοράει πάρα πολύ μακιγιάζ. Δεν εμπιστεύομαι τις γυναίκες που βάζουν στρώματα μείκ-απ σαν μάσκα που εφαρμόζει κατευθείαν στο δέρμα τους.

«Ξέρεις...» Η Πέιτζ γέρνει συμπνετικά το κεφάλι της. «Θα μπορούσα να ρωτήσω τον Άλεξ αν ξέρει κάποιον για σένα. Είμαι σίγουρη ότι κάποιος συνάδελφός του από τη δουλειά θα χαρεί να βγει μαζί σου».

«Δεν χρειάζεται», λέω μέσα από τα δόντια μου.

«Είσαι σίγουρη; Επειδή...»

«Είμαι σίγουρη».

Ανασηκώνει τους ώμους σαν να πιστεύει ότι κάνω τραγικό λάθος που δεν δέχομαι να μου κανονίσει ο άντρας της ένα ραντεβού από λύπηση. Δεν είναι η πρώτη φορά που μου κάνει αυτή την προσφορά. Θα περίμενε κανείς ότι μετά από τόσες αρνήσεις θα είχε πια εμπεδώσει ότι δεν ενδιαφέρομαι, αλλά δυστυχώς δεν έχει καταλάβει τίποτα.

«Τέλος πάντων». Η Πέιτζ τείνει τον φάκελο που κρατά προς το μέρος μου. Τα κατακόκκινα νύχια της αστράφτουν κάτω από τα φώτα οροφής. «Έχω εδώ το τυπογραφικό δοκίμιο του βιβλίου σου».

Παίρνω τον φάκελο από το χέρι της. Με κυριεύει η επιθυμία

να τον ανοίξω επιτόπου. Αυτό το βιβλίο είναι η κορωνίδα δύο ετών έρευνας και αϋπνίας πάνω από τις σημειώσεις μου και το πληκτρολόγιο. Όμως δεν θέλω να το αντικρίσω πρώτη φορά μπροστά στην Πέιτζ. Θα περιμένω να φύγει.

«Ευχαριστώ», της λέω.

«Φριχτά πράγματα», σχολιάζει, σουφρώνοντας τη μύτη της. Δεν έκρυψε στιγμή το γεγονός ότι θα προτιμούσε να «ρίξει τους τόνους» σε κάποιες από τις βιαιότερες σκηνές που περιγράφονται στο βιβλίο, αλλά εγώ ήμουν ανένδοτη πως έπρεπε να παραμείνουν ως έχουν. «Δύσκολα διαβάζονται – από κάποιους ανθρώπους».

«Είναι όλα αλήθεια».

Η Πέιτζ κοιτάζει τον φάκελο που κρατάω στα χέρια μου. Ήλπιζε ότι θα τον άνοιγα μπροστά της. Έκανε τόσο δρόμο από το Μανχάταν μέχρι εδώ, άλλωστε. Δεν είναι μικρό το ταξίδι ως το Γουέστσεστερ, αλλά το πρώτο μου βιβλίο, το *Γνώρισε τον εαυτό σου*, ήταν στη λίστα ευπώλητων των *New York Times* για είκοσι επτά εβδομάδες. Αυτή η πολυαναμενόμενη συνέχεια μπορεί να αξίζει μια περιουσία γι' αυτήν. Γι' αυτό κάνει το παν για να με κρατά χαρούμενη και ικανοποιημένη.

Στέκεται όρθια μπροστά μου και δείχνει σαν να περιμένει να προσφερθώ να της κάνω μια ξενάγηση στο σπίτι ή ίσως να της προσφέρω έναν καφέ. Θέλει να γίνουμε φίλες. Ή, έστω, θέλει μια δήθεν φίλια, όπου θα κουτσομπολεύουμε, θα συναντιόμαστε σε καφετέριες και θα συμπεριφερόμαστε σαν να μην αντιπαθούμε η μία την άλλη.

Δεν έχω φίλους. Δεν κάνω φίλους, ποτέ.

«Θα μπορούσες...» Γλείφει τα χείλη της. «Να σε βάλω στον κόπο να μου βάλεις λίγο νερό;»

Ρίχνω μια ματιά προς την κουζίνα μου. «Ασφαλώς! Μόνο που οφείλω να σε προειδοποιήσω, το νερό έχει μια

ελαφρώς καφετιά απόχρωση. Εγώ έχω πλέον συνηθίσει τη μεταλλική του γεύση, αλλά αρκετοί άνθρωποι ενοχλούνται από αυτή».

Σουφρώνει τη μύτη της ξανά. Διακρίνονται αγνά κάποιες φακίδες πάνω της, αλλά πρέπει να είναι καλυμμένες από τόνους μείκ-απ. «Καφετί νερό; Αντριέν, πρέπει να φωνάξεις κάποιον να το κοιτάξει αυτό».

«Μπα, δεν με νοιάζει. Μια χαρά είναι η γεύση του. Κάτσε να σου φέρω ένα ποτήρι».

«Όχι, άσ' το, δεν πειράζει».

«Σίγουρα;»

«Ναι, δεν θέλω, εντάξει είμαι». Μου φαίνεται να έχει πρασινίσει ελαφρώς με την ιδέα και μόνο να πει το υποτιθέμενο καφέ νερό μου. Εντάξει, θέλει να γίνουμε φίλες, αλλά δεν το θέλει και τόσο απελπισμένα πια. «Πρέπει να πηγαίνω. Έχω μακρύ ταξίδι μπροστά μου, μέχρι να γυρίσω στην πόλη».

Γνέφω καταφατικά. «Να προσέχεις στον δρόμο!»

Ρίχνει γύρω της μια τελευταία, παρατεταμένη ματιά στο σπίτι μου. Πιθανότατα αναρωτιέται πόσο μου κόστισε. Σε μιαν άλλη ζωή, η Πέιτζ θα μπορούσε να εργάζεται στα κτηματομεσιτικά. Έχει τον τέλειο χαρακτήρα γι' αυτή τη δουλειά. Πιστική σε βαθμό κακουργήματος.

«Ειλικρινά τώρα», λέει, «πρέπει να σκεφτείς σοβαρά να βάλεις συναγερμό, κάποιο σύστημα ασφαλείας σ' αυτό το μέρος. Δεν θέλω να έρθω μια μέρα και να σε βρω δολοφονημένη στο σαλόνι σου».

Τα στατιστικά στοιχεία καταδεικνύουν πως ο κίνδυνος να συμβεί κάτι τέτοιο είναι χαμηλός. Λιγότερο από το ένα τέταρτο των θυμάτων ανθρωποκτονιών είναι γυναίκες. Και οι περισσότερες από αυτές τις γυναίκες είναι νεαρής ηλικίας και χαμηλού εισοδήματος.

«Η βρες έναν σύντροφο», προσθέτει γελώντας. «Όπως προ-είπα, θα χαρώ πολύ να βοηθήσω σ' αυτό το μέτωπο».

Το ποσοστό δε των δολοφονημένων γυναικών που έχουν πέσει θύματα των συντρόφων τους φτάνει έως και εβδομήντα τοις εκατό. Συνεπώς, στην ουσία, η πρότασή της να «βρω σύντροφο» δεν είναι μόνο ακραία επικριτική και προσβλητική, αλλά αυτό που θα πετύχαινε θα ήταν να *αυξήσει* τον κίνδυνο να έχω βίαιο τέλος. Όμως δεν έχω καμία διάθεση να επιχειρηματολογήσω με αυτή τη γυναίκα.

«Είμαι μια χαρά, ειλικρινά», ξαναλέω. «Δεν χρειάζομαι σύστημα ασφαλείας».

Το επεξεργάζεται για μια στιγμή κι ύστερα βγάζει έναν σαρκαστικό καγχασμό. «Μα τι λέω; Εσύ ανοίγεις την πόρτα στους τρελάρες και τους λες “περάστε μέσα”, έτσι δεν είναι;»

Τώρα καταλαβαίνω. Δεν ξέρω πώς δεν το είχα καταλάβει νωρίτερα. Η Πέιτζ δεν έχει σε καμία εκτίμηση αυτό που κάνω. Με έχει υποστηρίξει και εκπροσωπήσει σε δύο εκδόσεις και, για να πούμε και του στραβού το δίκιο, είναι πολύ καλή στη δουλειά της. Αλλά δεν πιστεύει τίποτα από αυτά. Γι' αυτήν, οι άνθρωποι που βοηθάω είναι ένα μάτσο «τρελάρες».

Στα πέντε χρόνια που γνωρίζω την Πέιτζ, έχει προσβάλει κατ' επανάληψη το σπίτι μου, τις επιλογές μου και τον τρόπο ζωής μου, και έχει υπάρξει η πιο σκληρή κριτικός των χειρογράφων μου. Έχω δεχτεί κάθε είδους προσβολή της, επειδή είναι καλή σε αυτό που κάνει. Αλλά σήμερα ξεπέρασε τα όρια.

Κανείς δεν μιλάει έτσι για τους ασθενείς μου.

«Πέιτζ», δείχνω με το δάχτυλο την άκρη του δεξιού μου ματιού. «Έχεις λίγη ξεραμένη μάσκαρα κολλημένη εκεί».

«Αχ!» Οι μαύρες βλεφαρίδες της τρεμοπαίζουν, καθώς το χέρι της πετάγεται νευρικά στα μάτια της. Με μια αυτόματη κίνηση, ψάχνει την τσάντα της για να βρει ένα καθρεφτάκι,

αλλά στην πορεία το τηλέφωνό της γλιστράει από το αριστερό της χέρι και πέφτει με κρότο στο ξύλινο πάτωμα. «Γαμώτο...»

Μαζεύει το κινητό της – οι ρωγμές στην οθόνη του έχουν σχηματίσει έναν ιστό αράχνης. Μοιάζει λες κι είναι έτοιμη να ξεσπάσει σε κλάματα.

«Άχου, μωρέ», λέω. «Απ' ό,τι φαίνεται το τηλέφωνό σου έσπασε».

«Γαμώτο». Χαϊδεύει με τον δείκτη της την οθόνη, λες και μπορεί να το φτιάξει μαγικά με το άγγιγμά της. Βρίζει ξανά και τραβάει απότομα το δάχτυλό της. Το γυαλί έχει κόψει το δάχτυλό της. «Γαμώ την ατυχία μου, όμως!»

«Έμένα μου μοιάζει με οiwνό», της λέω. «Ένα σημάδι που λέει ότι θα έπρεπε να περνάς λιγότερη ώρα στο κινητό σου».

Η Πέιτζ γελάει, λες και της είπα κάτι αστείο. Δεν με γνωρίζει αρκετά ώστε να ξέρει ότι δεν κάνω πλάκες.

Το χαμόγελό της είναι σφιγμένο καθώς τη συνοδεύω μέχρι την πόρτα και εξαφανίζεται εντελώς από τα χείλη της μόλις βγαίνει έξω. Την παρακολουθώ από το παράθυρο να επιστρέφει στο αυτοκίνητό της, αποφεύγοντας αυτή τη φορά το επικίνδυνο, σπασμένο κομμάτι στο λιθόστρωτο. Με το που κάθεται στη θέση του οδηγού, στρίβει το σώμα της για να κοιτάξει την αντανάκλασή της στον καθρέφτη. Συνοφρυωμένη, αγγίζει την άκρη του ματιού της, αναζητώντας την ξεραμένη μάσκα που την είχα διαβεβαιώσει ότι ήταν κολλημένη εκεί.

Σήμερα είναι μια κακή μέρα για την Πέιτζ. Και θα γίνει ακόμα χειρότερη μόλις λάβει το μέιλ μου, με το οποίο την απολύω από ατζέντισσά μου.

Απομακρύνομαι από το παράθυρο και κοιτάζω τον φάκελο που μου άφησε η Πέιτζ. Το βιβλίο μου. Δύο χρόνια γεμάτα αίμα, δάκρυα κι ιδρώτα.

Πιάνω τον φάκελο και τον ανοίγω προσεκτικά. Βγάζω από

μέσα το δοκίμιο του βιβλίου μου. Οι άκρες των χειλιών μου συσπώνται. Το βιβλίο είναι ακριβώς όπως το φαντάστηκα. Το όνομά μου είναι γραμμένο με έντονα κεφαλαία γράμματα: Αντριέν Χέλ, MD, PhD. Ο εκδότης δυσανασχέτησε όταν πρότεινα ένα μαχαίρι που στάζει αίμα για το εξώφυλλο, αλλά, μετά την επιτυχία του τελευταίου μου βιβλίου, είχα εγώ το πάνω χέρι. Και λογικά, πρέπει να συνειδητοποιούν τώρα πόσο ευφυής ήταν η απόφαση αυτή – πόσο έντονα χτυπάει στο μάτι αυτή η εικόνα. Αγγίζω με τα δάχτυλά μου τα γράμματα του τίτλου καθώς διαβάζω φωναχτά τις λέξεις:

Η ανατομία του φόβου.